

Rep. nr.: 10140 m

Folio nr. :

Bundel nr.:

A.R.: 09/923/A

In de zaak van:

DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR,
bevoegd voor het grondgebied van de provincie met
kantoor gevestigd te woonplaats
kiezend op het kantoor van zijn raadsman mr. , advocaat
te ;

eiseres, vertegenwoordigd door mr. loco mr. ,
advocaat te

tegen :

, geboren op , zonder beroep, wonende te

verweerder, vertegenwoordigd door mr. loco mr.
, advocaat te ;

VELT DE RECHTBANK HET VOLGENDE VONNIS.

De rechtbank nam kennis van :

- * de gedinginleidende dagvaarding dd. 25.03.2009;
- * de beschikking dd.08.05.2009 conform art.747 §1 Ger.W.;
- * de besluiten en synthesebesluiten tijdig neergelegd door eiseres en verweerder;

Kennis werd genomen van de dossiers van rechtspleging en van de door partijen overgelegde bundels.

Partijen hebben hun middelen en besluiten voorgedragen op de openbare terechtzitting van 12.03.2010.

De artikelen 2, 3, 24, 30, 33, 34, 36, 37, 40, 41 en 42 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werden nageleefd.

1. Bijzonderste gegevens van de zaak.

Verweerder is eigenaar van een perceel grond gelegen te
en kadastraal gekend als
en is gelegen in een agrarisch gebied.

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

Op 16.04.2008 heeft de _____ gemachtigde van _____ voor het vaststellen van bouwovertradingen een proces-verbaal opgesteld waarbij een reeks bouwovertradingen werden vastgesteld namelijk :

“ Volgende bouwwerken wederrechtelijk in uitvoering waren:

Betrokkene ging over tot het inrichten van een manege voor paarden op zijn landbouwgrond gelegen volgens het gewestplan in agrarisch gebied; hij bouwde een stal in hout 31,00 m X 4,50 m en 2,70 m à 3,50 m hoog, een terras ervoor in betontegels ongeveer 110 m2, een oprit afgeboord met een houten afsluiting in treinbils en verhard met steenpuin en boomschors, ongeveer 100,00 m x 3,00 m, een loop-of rijpiste van ongeveer 120 m2 opgehoogd met zand en afgeboord met een houten afsluiting en vier lichtmasten van ongeveer 5,00 m hoog, een mestopslag in een oude container en nog twee lichtmasten tegen de stal van elk ongeveer 5,00 m. Dit alles zonder de vereiste vergunning”

Lopende de procedure werd door de deputatie van _____ op 24.09.2009 een regularisatievergunning verleend voor de paardenstal doch enkel voor de paardenstal zelf.

Er is thans een tweede regularisatieaanvraag lopende bij _____ voor de overige constructies.

Op 22.08.2008 heeft eiseres een herstelmaatregel opgemaakt en voor advies overgemaakt aan de Hoge raad voor het herstelbeleid.

De Hoge raad heeft bij beslissing dd. 25.09.2008 een eensluidend advies verleend m.b.t. de gevraagde herstelmaatregel.

Het parket van de Procureur des Konings liet bij schrijven dd.20.11.2008, volgende op de brief van de Gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur waarbij de herstellvordering werd overgemaakt weten dat de zaak zonder gevolg werd geklasseerd wegens de verjaring van de strafvordering. Eiseres ging vervolgens over tot dagvaarding.

2. Voorwerp van de vorderingen

2.1. Eiser vraagt in hoofdorde (na aanpassing van de vordering ingevolge de tussengekomen regularisatie van de paardenstal):

Zijn vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren;

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

Dienvolgens verweerders te veroordelen voor het uitvoeren en instandhouden van de hierna omschreven werken zonder te beschikken over de vereiste voorafgaande en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen van _____ met name een grond te hebben ingericht als een manege door oprichten en instandhouden van een loop- en rijpiste, container voor opslag van mest en diverse toebehoren, zoals vastgesteld bij PV van 16.04.2008.

Vervolgens verweerder te veroordelen tot het herstel in de oorspronkelijke staat van de site hetgeen in casu impliceert:

- de afbraak van de rijpiste, de 6 lichtmasten, de mestcontainer, alle overige verhardingen en aanhorigheden inclusief eventuele verhardingen, vloerplaten en fundamenteën;
- het verwijderen van alle afbraakmaterialen van het terrein naar een daartoe bestemde stortplaats.

Verweerder te veroordelen tot voornoemd herstel van deze site in de oorspronkelijke staat binnen een termijn van 6 maand na het in kracht van gewijsde gaan van het tussen te komen vonnis en verweerder tevens te veroordelen tot een dwangsom van € 250 per dag vertraging bij niet-nakoming van dit bevel waarbij uitdrukkelijk wordt gestipuleerd dat de dwangsom begint te lopen op voorwaarde van betekening onmiddellijk na het verstrijken van de uitvoeringstermijn van de hoofdveroordeling door loutere betekening van de titel op last van de handhavende overheid en dat er derhalve geen bijkomende termijnen zijn in toepassing van art.1385 bis Ger.W.;

Daarenboven de de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en het college van Burgemeester en schepenen expliciet te machtigen tot het uitvoeren van de bevolen herstelmaatregel in de plaats van de veroordeelde op diens kosten ongeacht of de overheden al dan niet als formele procespartij in het geding zijn opgetreden.

Verweerder tot slot te veroordelen tot de kosten van het geding.

Het vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad niettegenstaande elk verhaal en zonder borgstelling noch kantonnement.

2.2. Verweerder vraagt in hoofddorde alvorens recht te doen de uitkomst van de lopende regularisatie aanvraag af te wachten en de zaak desgevallend uit te stellen sine die;

Ondergeschikt de vordering ontvankelijk te verklaren en vervolgens als ongegrond af te wijzen wegens kennelijk onredelijk, minstens wegens overschrijding van de redelijke termijn,

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

meer ondergeschikt de vordering ontvankelijk dan wel gegrond te verklaren doch wegens overschrijding van de redelijke termijn in een uitvoeringstermijn van 5 jaar te voorzien.

uiterst ondergeschikt de vordering tot het opleggen van een dwangsom en om het vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad af te wijzen als ongegrond.

minstens de uitspraak nopens de vordering tot het opleggen van een dwangsom op te schorten tot na het te wijzen arrest van het Beneluxgerechtshof betreffende de drie door het Hof van Cassatie bij arrest van 24.12.09 gestelde prejudiciële vragen.

3.Beoordeling.

3.1. Verweerder is van oordeel in hooforde dat de procedure moet worden opgeschort tot er een uitspraak is nopens de door hem ingediende regularisatieaanvraag voor de constructies waarvan op heden de afbraak wordt gevorderd.

Verweerder werpt verder op dat het PV van vaststelling onwettig is daar de verbalisant verkeerdelijk verwijst naar een besluit van de Vlaamse regering dd.28.04.2000 welke hem de nodige bevoegdheid zou verlenen om de nodige vaststellingen te doen.

Bovendien zou er niet aan de bewijslast voldaan zijn wat betreft de verharde toegangsweg daar uit het PV niet het exacte tijdstip van de verharding blijkt.

Ondergeschikt werpt verweerder op dat de herstellvordering conform art.159 GW kennelijk onredelijk is en de redelijke termijn van de herstellvordering die als een straf moet worden aanzien (zie arrest in casu is overschreden.

Uiterst ondergeschikt vraagt verweerder de dwangsom en de uitvoerbaarheid bij voorraad niet op te leggen.

3.2. Eiser stelt dat :

- het resultaat van de regularisatieaanvraag niet moet worden afgewacht daar de bouwovertreiding op heden vaststaat en de zaak derhalve in staat van wijzen is;
- er geen sprake is van een beweerde onwettigheid van het initieel PV, enkel van een materiële vergissing die geen enkel gevolg genereert naar de inhoud wettigheid en rechtsgeldigheid van het PV . was

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

immers bevoegd de nodige vaststellingen te doen doch ingevolge een machtiging van het college van Burgemeester en Schepenen dd.18.03.1989, bevestigd en definitief geworden door de gouverneursmachtiging dd.15.12.1989;

- er geen sprake is van een overschrijding van de redelijke termijn (de vergelijking tussen het arrest en de huidige casus gaat niet op) en het arrest kent geen toepassing in de Belgische rechtspraak;
- er niet kan worden ingegaan op de vraag tot verlenging van de uitvoeringstermijn tot 5 jaar daar dit strijdig is met de doelstelling van de vordering;
- er een dwangsom (de door het Hof van Cassatie gestelde prejudiciële vragen moeten niet worden afgewacht daar deze slaan op de gevolgen en periodes van een opgelegde dwangsom) en uitvoerbaarheid bij voorraad moet opgelegd worden zoniet zal de situatie niet geregulariseerd worden.

3.3. De herstellvordering gevorderd door eiser wordt gebaseerd op

Art. 6.1.41 § 1 VCRO dat voorziet: *'Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen. Dit gebeurt, onverminderd artikel 6.1.7 en 6.1.18, op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen op wier grondgebied de werken, handelingen of wijzigingen, vermeld in artikel 6.1.1, werden uitgevoerd. De herstellvordering wordt ingesteld met inachtneming van volgende regelen:*

1° voor misdrijven die bestaan, of ondermeer bestaan, uit het verrichten van handelingen in strijd met een stakingsbevel of in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, wordt gevorderd:

- a) hetzij de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik,*
- b) hetzij, zo dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;*

2° voor andere misdrijven dan deze, vermeld in 1°, wordt de betaling van de meerwaarde gevorderd, tenzij de overheid die de herstellvordering instelt, aantoot dat de plaatselijke ordening hierdoor kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad, in welk geval één van de maatregelen, vermeld in 1°, wordt gevorderd.'

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

3.4. In casu is de bestaande stedenbouwkundige overtreding vaststaand en afdoende bewezen aan de hand van het proces-verbaal van vaststellingen dd. 16.04.2008.

De verbalisant is gemachtigde van om stedenbouwkundige overtredingen vast te stellen ingevolge ingevolge een machtiging van het college van Burgemeester en Schepenen dd. 18.03.1989, bevestigd en definitief geworden door de gouverneursmachtiging dd. 15.12.1989.

De verbalisant verwees in zijn proces-verbaal verkeerdelijk naar een besluit van de Vlaamse regering dd. 28.04.2000 welke hem deze bevoegdheid verleende.

Deze verwijzing betreft echter een pure materiële vergissing welke in se het proces-verbaal van vaststelling niet onwettig maakt of als gevolg heeft dat het proces-verbaal zijn wettelijke bewijswaarde 'tot bewijs van het tegendeel' verliest.

Een proces-verbaal opgesteld door de aangewezen ambtenaren in het kader van het toezicht op de naleving van de Vlaamse Codex Ruimtelijke ordening heeft bewijswaarde tot bewijs van het tegendeel voor wat betreft de materiële vaststellingen door die ambtenaren die zijn verricht binnen de perken van hun wettelijke opdracht.

In casu voldoet het proces-verbaal aan deze voorwaarden daar de verbalisant binnen de perken van zijn wettelijke opdracht en binnen de perken van zijn bevoegdheden de materiële vaststellingen heeft gedaan.

Wat betreft deze materiële vaststellingen geldt derhalve dat deze door het proces-verbaal bewezen zijn tot het tegendeel is bewezen.

3.5. Verweerder werpt verder op dat nopens de verharde toegangsweg, eiser in gebreke blijft aan te tonen op welk exact tijdstip de verhardingen zijn aangelegd en daardoor faalt in de bewijslast. Verweerder verwijst naar een luchtfoto en andere foto's waaruit zou moeten blijken dat de toegangsweg reeds in 1992 aanwezig was.

De rechtbank dient echter vast te stellen dat aan de hand van de bijgebrachte foto's geenszins blijkt dat de toegangsweg reeds in 1992 aanwezig was, zodat de constructies geenszins geacht kunnen zijn vergund te zijn.

Trouwens enkel bestaande constructies waarvan door enig rechtens toegelaten bewijsmiddel wordt aangetoond dat ze gebouwd werden in de periode vanaf 22 april 1962 tot de eerste inwerkingtreding van het gewestplan waarbinnen zij gelegen zijn, worden voor de toepassing van dit decreet geacht te zijn vergund, tenzij het vergund karakter wordt

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

teggengesproken middels een proces-verbaal of een niet-anoniem bezwaarschrift, telkens opgesteld binnen een termijn van vijf jaar na het optrekken of plaatsen van de constructie. (zie Rechtskundig Weekblad 2009-10 | nr. 1 | 5 september 2009 142 Cass. 22 februari 2005, T.M.R. 2005, 96 en T.R.O.S. 2005, 175; Cass. 13 september 2005, T.R.O.S. 2005, 381 (uittreksel); Cass. 2 mei 2006, T.B.P. 2007 (weergave F. MEERSSCHAUT), 437, T.M.R. 2006, 462, noot P. LEFRANC, T.R.O.S. 2006 (samenvatting D. LINDEMANS), 274, noot).

3.6. De stedenbouwkundige overtredingen zijn derhalve bewezen. Verweerder werpt op dat nopens de constructies waarvan afbraak wordt gevorderd een regularisatieaanvraag werd ingediend zodat de procedure moet worden opgeschort tot er een uitspraak is nopens deze aanvraag.

De finaliteit van de herstellvordering is het herstel van de door de bouwinbreukverstoorde legaliteit, zodat zij eerst zonder voorwerp wordt nadat dit herstel daadwerkelijk een feit is, ofwel door het supprimeren van de wederrechtelijke gevolgen van de inbreuk, ofwel door het uitvoeren van de werken conform een bekomen (uitvoerbare en regelmatige) regularisatie-vergunning.

In casu kan derhalve een herstellvordering gevorderd en bevolen worden vermits er geen regularisatievergunning voor de vaststaande bouwconstructies is verleend tot op heden.

3.7. De redelijkheid van de herstellvordering conform art.159 Grondwet.

De gerechten kunnen en moeten zelfs weigeren om de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen toe te passen, met inbegrip van de niet verordenende bepalingen die op dergelijke akten steunen, met name als ze in strijd zijn met de Grondwet. (Art. 159 G.W.). Het staat niet aan de hoven en de rechtbanken om in de plaats van de uitvoerende macht te treden ter beoordeling van de opportuniteit van een maatregel die tot de bevoegdheid van laatstgenoemde macht behoort (art. 159 G.W. 1994). De hoven en rechtbanken zijn niet bevoegd om de wetten aan de Grondwet te toetsen (art. 159 G.W. 1994).

Ieder met eigenlijke rechtspraak belast orgaan kan en moet, overeenkomstig art. 159 G.W. 1994 (art. 107 G.W.) nagaan of de besluiten en verordeningen, waarop een vordering, verweer of exceptie is gegrond, met de 'wet' overeenstemmen.

In casu kan de rechtbank derhalve enkel nagaan of de herstellvordering overeenstemt met de wet doch geenszins in de plaats van de uitvoerende macht treden ter beoordeling van de opportuniteit van de maatregel.

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

De gevorderde herstelmaatregel is niet in strijd met de Grondwet.

De rechtbank is van oordeel dat de vraag of de herstellvordering kennelijk onredelijk is een opportuniteitsbeoordeling is welke buiten de bevoegdheid van de rechtbank valt.

3.8.De redelijke termijn van de herstellvordering is overschreden.

Verweerder stelt dat in casu de redelijke termijn van de herstellvordering is overschreden en verwijst hieromtrent naar een beslissing van het EHRM dd.27.11.2007 in het arrest tegen de Belgische Staat.

Op 27 november 2007 werd België veroordeeld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wegens schending van de redelijke termijn in de zin van art. 6.1. E.V.R.M.. Deze veroordeling werd uitgesproken naar aanleiding een Vlaamse stedenbouwzaak, waarin de beklagde strafrechtelijk vervolgd werd wegens de instandhouding van een illegaal weekendverblijf en het kappen van circa 50 dennenbomen op een perceel te met bosgebied als stedenbouwkundige bestemming.

Het EHRM was van oordeel dat de gevorderde herstelmaatregel een straf is in de zin van artikel 6.1 E.V.R.M en dat in casu de redelijke termijn was overschreden.

Met het arrest van 27 november 2007 besliste het EHRM samengevat dat:

- het bevelen van het herstel van de plaats in de vorige staat kan worden beschouwd als een straf in de zin van artikel 6.1. EVRM;
- het aanvangspunt voor de berekening van de redelijke termijn het tijdstip is waarop de beklagde wist dat hij het voorwerp uitmaakte van gerechtelijke vervolging, ook al bleef het misdrijf voortduren;
- de strafrechter die wegens overschrijding van de redelijke termijn een veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring uitspreekt wegens de instandhouding van een niet vergund gebouw artikel 6.1. EVRM schendt indien hij ook het herstel van de plaats in de vorige staat beveelt.

De vaststelling dat het herstel in de oorspronkelijke toestand een straf is in de zin van artikel 6.1 E.V.R.M., brengt enkel mee dat de waarborgen van die bepaling moeten worden in acht genomen, waaronder de behandeling van de vordering binnen een redelijke termijn; voormelde vaststelling heeft niet tot gevolg dat die maatregel in de Belgische wetgeving van strafrechtelijke aard is zodat de algemene bepalingen van het Belgisch

Rep. nr.:

Folio nr.:

Bundel nr.:

strafrecht en strafprocesrecht, inzonderheid wat betreft het persoonlijk karakter van de straf erop toepassing moeten vinden. (zie

Cass. (2e k.) AR 23 juni 2009 (M.M.L., L.G.H., K.J.H. / Stedenbouwkundig Inspecteur van het Vlaams Gewest) <http://www.cass.be> (7 juli 2009); , *TROS-Nieuwsbrief* 2009, afl. 7, 4)

De vaststelling dat het herstel in de oorspronkelijke toestand een "straf" is in de zin van artikel 6.1. EVRM, brengt mee dat de waarborgen van die bepaling waaronder de behandeling van de herstellvordering binnen een redelijke termijn moeten worden gerespecteerd.

Die vaststelling brengt niet mee dat algemene bepalingen van het Belgisch straf(proces)recht zoals het mildereren van de straf of zelfs de eenvoudige schuldigverklaring erop toepassing moeten vinden. Artikel 21 V.T.Sv. schrijft de veroordeling voor tot teruggave en dus moet ook bij een vastgestelde schending van de redelijke termijnvereiste het herstel in de oorspronkelijke staat worden bevolen. (zie Cass. (2e k.) AR 9 juni 2009 (J.W., P.M.D. e.a.) <http://www.cass.be> (29 juni 2009); , *RABG* 2009, afl. 13, 919, noot VAN VOLSEM, F; , *TROS-Nieuwsbrief* 2009 (samenvatting), afl. 8, 11, noot LINDEMANS, D.)

De omstandigheid dat het herstel in de oorspronkelijke staat kan worden beschouwd als een straf in de zin van artikel 6.1 E.V.R.M., belet niet dat dit herstel in het interne recht strekt tot het ongedaan maken van de gevolgen van het stedenbouwmisdrijf. (zie Cass. (2e k.) 25 november 2008 <http://www.cass.be> (17 december 2008); , *TBP* 2009 (weergave MEERSSCHAUT, F.), afl. 8, 491 en 492; , *TROS-Nieuwsbrief* 2009 (samenvatting), afl. 1, 10, noot LINDEMANS, D)

De vaststelling dat inzake stedenbouw een herstel in de oorspronkelijke staat een straf is in de zin van de artikelen 6.1 EVRM en 14.1, IVBPR brengt enkel mee dat de waarborgen van die bepalingen moeten worden in acht genomen, maar heeft niet tot gevolg dat die maatregel in de Belgische wetgeving van strafrechtelijke aard is zodat de algemene bepalingen van het Belgisch strafrecht en zijn strafprocesrecht erop toepassing moeten vinden; het blijft bijgevolg voor de strafrechter mogelijk dit herstel te bevelen teneinde de gevolgen van het misdrijf te doen ophouden, ook wanneer hij vaststelt dat de strafvordering is vervallen wegens opheffing van de strafbaarheid of wegens verjaring. (zie Cass. (2e k.) AR 4 november 2008

, *Amén.* 2009 (weergave BOES, M.), afl. 1, 132; <http://www.cass.be> (24 november 2008); , *RW* 2008-09, afl. 32, 1352 en <http://www.rwe.be> (29 april 2009); , *TBP* 2009 (weergave MEERSSCHAUT, F.), afl. 10, 624 en 625; , *TROS-Nieuwsbrief* 2009 (samenvatting), afl. 1, 7, noot LINDEMANS, D).

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

De herstellvordering bepaald in artikel 149, § 1, Stedenbouwdecreet 1999, zoals de teruggave bedoeld in artikel 44 Strafwetboek, beoogt het doen verdwijnen van een met de strafwet strijdige toestand, meer bepaald het doen verdwijnen van de aantasting van de goede ruimtelijke ordening dat door het stedenbouwmisdrijf is ontstaan. Het is een burgerrechtelijke vordering welke geënt is op een strafbaar feit.

Dit betekent dat voor zover al sprake zou zijn van enige vorm van overschrijding van de redelijke termijn (hetgeen in casu niet het geval is daar het proces-verbaal van vaststelling dateert van 16.04.2008) deze vaststelling de gevorderde herstelmaatregel niet kan verhinderen.

3.9. Termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregelen

De rechtbank bepaalt een termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregel. Deze termijn moet evenredig zijn met de tijd die verweerder redelijkerwijze nodig heeft voor de materiële uitvoering van het bevel tot herstel.

Verweerder vraagt om de uitvoeringstermijn te bepalen op 5 jaar.

Bij de beoordeling nopens de op te leggen uitvoeringstermijn dient de rechtbank enkel rekening te houden met de termijn welke verweerder nodig heeft om de werken uit te voeren. Hierbij moet de rechtbank geen rekening houden met de tijd nodig voor verweerder om uit te kijken naar een andere locatie.

Gelet op de omvang van de werken acht de rechtbank een termijn van 1 jaar ruimschoots voldoende om deze werken uit te voeren.

3.10. Eiser vordert het opleggen van een dwangsom van € 250 per dag vertraging bij niet nakoming van het bevel tot herstel.

Verweerder is van oordeel dat het niet opportuun voorkomt deze dwangsom op te leggen daar uit niets blijkt dat hij zich zou onttrekken aan het bevel.

De veroordeling om iets doen, waaraan, voor het geval aan die hoofdveroordeling niet wordt voldaan, de verbeurte van een dwangsom wordt gekoppeld, moet door de dwangsom-rechter voldoende nauwkeurig worden geformuleerd. Wanneer hij de uitvoering van herstelwerken volgens bepaalde modaliteiten gelast, dient hij de hierbij in acht te nemen richtlijnen desgevallend zelf te preciseren. (Art. 1385bis en 1385quater Ger.W.).

Art. 1385bis Ger.W. voorziet: *'De rechter kan op vordering van één der partijen de wederpartij veroordelen tot betaling van een geldsom, dwangsom*

Rep. nr.:

Folio nr.

Bundel nr.:

genaamd, voor het geval dat aan de hoofdveroordeling niet wordt voldaan, onverminderd het recht op schadevergoeding indien daartoe gronden zijn. Een dwangsom kan echter niet worden opgelegd in geval van een veroordeling tot betaling van een geldsom, noch ten aanzien van de vorderingen ter zake van de nakoming van arbeidsovereenkomsten. De dwangsom kan ook voor het eerst in verzet of in hoger beroep worden gevorderd. De dwangsom kan niet worden verbeurd vóór de betekening van de uitspraak waarbij zij is vastgesteld. De rechter kan bepalen dat de veroordeelde pas na verloop van een zekere termijn de dwangsom zal kunnen verbeuren.'

Er kan een dwangsom worden opgelegd teneinde de tenuitvoerlegging te verzekeren van een maatregel die, ofschoon van burgerrechtelijke aard, behoort tot de strafvordering en die meer in het bijzonder bedoeld is om de tenuitvoerlegging te verzekeren van een bevel tot herstel van de plaats in de vorige staat, welke burgerrechtelijke maatregel krachtens de nationale wet door het strafgerecht moet worden uitgesproken als verplichte aanvulling van de strafrechtelijke veroordeling (zie Benelux Hof, 6 februari 1992, Benelux Jur., 1992, 28, concl. O.M.; R.W., 1991-92, 1019, concl. O.M.; J.L.M.B., 1992. 589 noot; (Cass. AR 4627, 20 april 1993

; (Cass. AR 7156, 20 mei 1992

; (Cass. AR 3612, 10 maart 1992

.....

Uit artikel 1385bis derde lid Ger. W. volgt dat de dwangsom slechts kan verbeuren vanaf de betekening van de beslissing waarbij ze wordt opgelegd. De *ratio legis* van die bepaling is te verhinderen dat de veroordeelde zou worden verrast en de dwangsom zou verbeuren ten gevolge van een hem onbekende uitspraak. Door de betekening wordt de veroordeelde officieel ingelicht van de veroordeling die tegen hem werd uitgesproken onder verbeurte van een dwangsom en wordt hij tevens door de schuldeiser ervan op de hoogte gebracht dat deze de nakoming van de uitspraak wenst. De betekening heeft zodoende een dubbel opzet.

De rechtbank is van oordeel dat in casu gelet op de termijn van 1 jaar welke aan verweerder wordt verleend voor de uitvoering van de herstelmaatregel er geen reden voorhanden is om in toepassing van art.1385 bis Ger.W. nog een bijkomende termijn op te leggen. Om die reden sluit de rechtbank deze termijn dan ook uitdrukkelijk uit.

De rechtbank is van oordeel dat het niet opportuun is de prejudiciële vragen gesteld aan het Benelux gerechtshof af te wachten daar deze slaan op de gevolgen en de periodes van opgelegde dwangsommen.

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

4. Uitvoerbaarheid bij voorraad

Eiser vraagt het tussen te komen vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad niettegenstaande elk verhaal en zonder borgstelling noch kantonnement.

Wat de gevraagde uitvoerbaarheid bij voorraad betreft, dient gesteld dat zulks niet automatisch kan worden toegestaan en een verzoek daartoe slechts kan worden ingewilligd in geval van bijzondere omstandigheden die blijken hetzij uit de behandeling van de zaak zelf hetzij uit de gegevens aangereikt door de verzoekende partij.

Dit klemt des te meer daar overeenkomstig artikel 1397 Ger.W. verzet en hoger beroep tegen eindvonnissen de tenuitvoerlegging daarvan schorsen en de uitvoerbaarheid bij voorraad zoals voorzien in artikel 1398 Ger.W. klaarblijkelijk de uitzondering is.

Een "automatisch" zonder enige motivering en ingaande op een evenzeer niet gemotiveerd verzoek tot voorlopige tenuitvoerlegging toestaan van deze tenuitvoerlegging, is derhalve kennelijk strijdig met de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek (vgl. Rb. Mechelen, 24 juni 1991, T.B.B.R., 1994(verkort), noot Broeckx, K.).

In casu zijn er geen bijzondere omstandigheden die bij voorraad de uitvoerbaarverklaring rechtvaardigen en evenmin wordt dit verzoek door eiser gemotiveerd.

5. De gedingkosten

Gezien de gegrondheid van de hoofdvordering worden de gedingkosten verbonden aan deze hoofdvordering ten laste van verweerder gelegd.

Vermits eiser van oordeel is dat de RPV regeling enkel van toepassing is op private partijen die in rechte treden om hun persoonlijk belang te behartigen en niet op publieke partijen welke handelen in het belang van de maatschappij, vraagt hij geen veroordeling van verweerder tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

Rechtdoende op tegenspraak,

Alle andere, meeromvattende en tegenstrijdige middelen en conclusies van de hand wijzend;

Rep. nr.:

Folio nr.

Bundel nr.:

Verklaart de vordering van eiser ontvankelijk en gegrond;

Veroordeelt verweerder voor het uitvoeren en instandhouden van de hierna omschreven werken zonder te beschikken over de vereiste voorafgaande en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen van met name een grond te hebben ingericht als een manege door oprichten en instandhouden van een loop- en rijpiste, container voor opslag van mest en diverse toebehoren, zoals vastgesteld bij PV van 16.04.2008.

Veroordeelt verweerder tot het herstel in de oorspronkelijke staat van de site hetgeen in casu impliceert:

- de afbraak van de rijpiste, de 6 lichtmasten, de mestcontainer, alle overige verhardingen en aanhorigheden inclusief eventuele verhardingen, vloerplaten en fundamenteën;
- het verwijderen van alle afbraakmaterialen van het terrein naar een daartoe bestemde stortplaats.

Veroordeelt verweerder tot voornoemd herstel van deze site in de oorspronkelijke staat binnen een termijn van 1 jaar na het in kracht van gewijsde gaan van het tussen te komen vonnis;

Veroordeelt verweerder tot een dwangsom van € 250 per dag vertraging bij niet-nakoming van dit bevel waarbij uitdrukkelijk wordt gestipuleerd dat de dwangsom begint te lopen op voorwaarde van betekening onmiddellijk na het verstrijken van de uitvoeringstermijn van de hoofdveroordeling door loutere betekening van de titel op last van de handhavende overheid en dat er derhalve geen bijkomende termijnen zijn in toepassing van art.1385 bis Ger.W.;

Machtigt de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en het college van Burgemeester en schepenen tot het uitvoeren van de bevolen herstelmaatregel in de plaats van de veroordeelde op diens kosten ongeacht of de overheden al dan niet als formele procespartij in het geding zijn opgetreden.

Veroordeelt verweerder tot de kosten van het geding in hoofde van eiser begroot op dagvaardingskosten € 399,94 en overschrijving hypotheekantoor € 88,53 ongerekend de rechten van registratie op minuut, de kosten van uitgifte van onderhavig vonnis en van verdere uitvoering.

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van de zevende kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde, zetelend in burgerlijke zaken, op **NEGEN APRIL TWEEDUIZEND EN TIEN** alwaar aanwezig waren : toegevoegd rechter, voorzitter van de zevende kamer, en griffier;